

РЕШЕНИЕ

№ 9805

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **11168** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от Х. Б. П., срещу Решение от 07.10.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, I-ви състав, постановено по нахд. № 15049/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон.

Ответникът по касационната жалба – полицейски орган при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“-МВР, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли са да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила решението на СРС. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалбата.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК. Разгледана по същество, същата е

неоснователна, поради следните съображения:

Със Заповед № 126633-117/10.10.2023г., издадена от полицейски орган при ГДБОП-МВР, П. е задържана на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за съпричастност към извършено престъпление по чл.321, ал.3, вр.ал.2 от НК, чл.255, ал.3, чл.253 от НК.

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата срещу процесната заповед за задържане. За да постанови решението си, съдът се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е законосъобразно издадена, при липса на отменителните основания, визирани с разпоредбата на чл.348 от НПК.

Така постановеното решение е правилно. В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи формирани от въззивния съд се споделят напълно от настоящата инстанция.

В заповедта е посочено правно основание за издаването ѝ- чл. 72 ал.1 т.1 от ЗМВР, както и фактическо основание за издаването ѝ на посоченото правно основание-достатъчно данни за извършено престъпление/притежание на наркотични вещества/. Спазвайки принципа на служебното начало, съдът е установил, че действително към момента на издаване на заповедта данни за извършено престъпление са съществували, т.е. пред СРС е доказано посоченото в оспорвания акт фактическо основание, както и че същият съдържа правно и фактическо основание за издаването му. Въпросът за последващото му доказване не може да бъде предмет на разглеждане в административното производство, респ. нарушителят да черпи по този начин благоприятни правни последици за себе си. Дали ще бъде доказано ли не е един бъдещ, евентуален юридически факт, който обаче е неотносим в настоящето производство при преценката за законосъобразност на процесната заповед.

Според чл.5, § 1, б."с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона. Заповедта следва да се приеме за мотивирана и с оглед вписването в мотивната ѝ част, че лицето е задържано проверка за престъпление по чл.354а от НК.

В действителност заповедта не е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната преписка. В този смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК, съгл. което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая това са приложената и приета по делото докладна записка от 09.10.2023г., в която се съдържат всички необходими сведения и данни, обосновавали необходимостта от задържане на жалбоподателя и настоящ ответник по касация. Именно на тези мотиви, относими към задържането, се позовава касационната инстанция, за да приеме, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно с извършваната от полицейските органи проверка за наличие на престъпление по чл.321, ал.3, вр.ал.2 от НК, чл.255, ал.3, чл.253 от НК.

По силата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал.1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл.72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесния случай такива данни са безспорно установени.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието "данни" и "достатъчно данни", следва изводът, че разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива са установени с откритите в заведението следи от прахообразно вещество по бара. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

При задържане на посоченото правно основание – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Що се касае до оплакванията в касационната жалба за начина на извършване на задържането, съдът приема, че описаното не може да доведе до извод за незаконосъобразност на процесната заповед. Същите единствено могат да бъдат основание да се търси отговорност от съответните лица, за което обаче редът е друг.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното от ответника искане, в полза на последния следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв., определен съгласно чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК, вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за

заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.10.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, I-ви състав, постановено по нахд. № 15049/2023г.

ОСЪЖДА Х. Б. П., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“-МВР сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: